

Dear Icelandic People.

*My visit to your beloved country Iceland has been one of the greatest joys in my life. I am not yet able to speak Icelandic, nevertheless I hope to do so very soon. But it is quite impossible to find words either in Icelandic or in English that can adequately express my high appreciation of all the kindness you have lavished upon me since I arrived on your hospitable shores. In order that my message to you may be understood by all, it has been translated into Icelandic and it will now be read to you by my very dear friend your own highly respected Sira Bjarni Jónsson.**

Guð blessi Ísland! Þessa ósk flyt jeg fyrsta og fremsta hinni elskuðu ættjörðu yðar til handa, því að engin æðri ósk gæti orðið orðum kveðin. Sú þjóð, sem nýtur blessunar guðs og henni samfara elsku hans, umsjár hans og verndar, er farsæl og óhult. En hvar er trygging fyrir því, að svo mikil blessun falli þjóðinni í skaut? Ritningin fræðir oss um það í 91. Sálminum, að „hver sem býr undir varðveislu hins æðsta, sá hvílir óhult í skugga hins almáttuga“. Og hvernig getum vjer átt kost á slíku athvarfi? Peirri spurningu svarar sama ritningin á þessa leið: „Guð er kærleikurinn, og

*) Kæru Íslendingar. — Heimsókn míni til yðar ástykera lands hefir orðið mjer ein af mestu gleðistendum ævi minnar. Enn er mjer ekki unt að mæla á íslenzku, en jeg vona bó að geta það mjög bráðlega. En alls engin leið er að finna bau orð, hvort heldur á íslenzku eða ensku, er til fulls megi túlka bakklátsemi mína fyrir alla þá góðvild, sem þjer hafið af svo miklu örlæti auðsýnt mjer síðan jeg kom til yðar gestrisna lands. Til þess að allir megi skilja erindi mitt, hefir það verið þytt á íslenzku, og mun nú minn ágæti og mikilsmetni vinur, landi yðar, sira Bjarni Jónsson, lesa yður það.

hver sem er stöðugur í kærleikanum, sá er stöðugur í guði og guð í honum“. Kærleikur er svarið við spurningunni. Í heimi þessum, þar sem svo margt amar að, svo fátt stendur á stöðugu og svo fátt sem fulltreysta má, er það dýrmætt að vita af einhverju, sem vjer megum fortakslaust reiða oss á. Það er eins og hinn mikli andlegi fræðari, Páll postuli, komst að orði: „Kærleikurinn fellur aldrei úr gildi“. *Aldrei!* Kærleikurinn mun koma að haldi þegar alt annað bregzt.

Jeg er þá kominn til yðar elskaða lands af því að jeg ann íslenzku þjóðinni. Jeg er ekki kominn hingað til þess að leiða inn í landið neinn erlendan sjertrúarflokk nje neinskonaer erlendan fjalagsskap, og ekki heldur neinn stjórnmálflokk. Nei, langt frá. Ekkert af neinu þessháttar. Ást á Íslandi er hið kröftuga segulmagn, sem hefir dregið mig hingað. En þjer gætuð spurt, hvernig standi á þessari ást á Íslandi sjerstaklega, úr því að jeg er Skoti. Skýringin er þessi:

Svo sem yður öllum er kunnugt, birta hinir heilögu spámann í ritningunum boðskap um það, að almáttugur guð muni láta komast á í heiminum nýtt og betra aldarfar, þar sem rjettlæti, friður og kærleiki verða ríkjandi, og þar sem vilji guðs verður að lokum svo á jörðu sem á himni. Tvö hinna auðsæju einkenna, er gera munu nýju öldina gersamlega frábrugðna þeirri öld, sem nú stendur yfir, eru þessi:

Í fyrsta lagi: — Þá munu engar styrjaldir háðar. Svo sem spámennirnir Jesaja og Míka segja báðir: *Þjóðirnar „munu smíða plögjárn úr sverðum sínum og sniðla úr spjótum sínum. Engin þjóð skal sverð reiða að annari þjóð, og ekki skulu þær temja sjer hernað framar“*. Í öðru lagi; þá munu engar trúarbragðadeilur eiga sjer stað framar. Zefanía spámaður lýsir yfir því, að allar þjóðir jarðarinnar muni þá ákalla nafn drottins og þjóna honum einhuga.

Þegar sá tími kemur, er hin dýrlega nýja öld gengur í garð, þá mun sú þjóðin, hver sem hún er, sem ber á sjer glöggust auðkenni þeirrar aldar, að sjálfsögðu leiða hinar þjóðirnar inn í ljóma komandi tímadags. Þetta mun verða jafn-áreiðanlegt hvort sem þjóðin er voldug og mikilsmegeandi eða hún er smáþjóð, því að herveldi og víðtæk og blómleg verzlunarviðskipti munu út af fyrir sig verða virt að

vettugi þegar þjóðirnar verða metnar eftir andlegum þroska þeirra. En nú vaknar spurningin: Hvenær á þetta að verða, og hver mun verða sú þjóð, sem hlýtur svo háleitan heiður?

Hversu mikið sem þeim, er rannsaka tímatal spádómannna, kann að bera á milli um þýðingu smáatriða, eru þeir í rauninni sammála um eitt, og það er, að vjer nú á dögum erum komnir að endalokum þessarar aldar, og að morgunbjarmi nýrrar aldar er að renna upp.

Eftirtektarverðasta einkenni vorra tíma eru hinar stórfeldu endurbætur og hægðarauki við allar samgöngur og víðtækur þekkingarauki í öllum efnum, og Daníel spámaður segir afdráttarlaust fyrir, að aldarlokin myndu bera á sjer þessi auðkenni. Daníel ritaði um þetta fyrir 2500 árum og sagði, að þegar endirinn nálgast muni margir þeysast og geisast fram og aftur, og að þekkingin muni vaxa. Tökum nú til athugunar fyrri setninguna: „Margir munu þeysast og geisast fram og aftur“. Öll samgöngutæki vorrar aldar hafa verið fundin upp eftir byrjun síðstu aldar. Fyrir aðeins rúmlega hundrað árum gat Napoleon ekki ferðast neinu hóti hraðara en Faraóarnir í Egyptalandi fyrir 4000 árum. En hve skyndileg breyting á einu stuttu aldarskeiði: — járnbrautarlestir, bifreiðar og flugvjelar þjóta með geysihraða fram og aftur um öll meginlönd heimsins.

Það er einnig í samræmi við spádóminn, að hin afarmikla aukning og endurbætur á samgöngunum á vorum dögum hafa haft í för með sjer afar-mikinn þekkingarauka, framar því, sem verið hefir á öllum liðnum öldum. Vjer lifum nú á tímum vísindalegra rannsókna, þá er hvert viðfangsefni er kannað út í yztu asar. Nú á tímum er alþýðufræðsla lögboðin í öllum menningarlöndum.

Oss er því fyrir sjónir sett alger og merkileg fylling þessa biblíuspádóms, eins og hann er skráður í spádómsbók Daníels. En þessi sami spádómur fullvissar oss um, að þetta ástand, sem vjer höfum nú fyrir augum, boðar oss skýlaust aldarlokin og hraðfara nálgun nýrrar aldar.

Guð hefir hagað svo til, að margar furðulegar uppfundningar eru fyrir skemmtu til orðnar, svo sem útvarpið og hin margvíslega notkun rafmagnsins til gagnsmuna og þæg-

inda. Satt er það að vísu, að sumar af þessum uppfundningum, svo sem flugvjelar, hafa þó verið misnotaðar að sumu leyti, og hafa um stund orðið til böls en ekki bóta, en þá er hin komandi öld tekur við völdum, munu þær allar verða til þeirrar blessunar, sem guð hefir til ætlast — því að alt er þetta þáttur í undirbúningi guðlegrar forsjónar undir nýja hamingju öld og hagseldar.

Sumir af spámönnum bíblíunnar segja, að aldamótin milli þessarar óheilla-aldar og hinnar komandi blessunar-aldar eigi að verða auðkend með dæmalausu styrjaldar-tímabili, þá er harðstjórnar- og ranglætis-skipulagið, sem nú kúgar mannkynið, verður tætt í sundur og niðurbrotið í skyndingu, til þess að ryðja brautina fyrir öld rjettlatis, siðgædis, sannleika og kærleika. Ritningin minnist aftur og aftur á þetta hvorttveggja í senn, styrjaldar-tímabilið og hina dýrlegu friðaröld, sem kemur undir eins á eftir henni. Spámennirnir Daniel, Zefanía, Haggai og Jesaja, tala allir um hið glæssilega tímabil, sem komi undir eins á eftir styrjöldinni miklu, sem stafaði af því, að verið var að rjúfa skipulagið, er nú þjakar mannkyninu. Lesið t. d. 34. og 35. kapítula í spádomsbók Jesaja. Fyrri kapítulinn lýsir hryllilegum ógnum ófriðarins mikla, síðari kapítulinn útmálar unaðsbrag hinnar dýrlegu friðaraldar, sem á eftir kemur.

Með því að vjer höfum nú sýnt, að nú dregur að sárgrætillegum endalokum þessarar gömlu hörmunga-aldar, og nýtt friðartímabil er því í nánd, þá getum vjer nú svarað spurningu, sem áður var borin uppp, — þessari spurningu: hvaða þjóð mun hafa forustuna inn í nýju öldina? Með því að vjer sjáum, að breytingar til betra aldarfars er ekki langt að bíða, þá er sú þjóð, sem heiðurinn hlýtur, einhver þeirra þjóða, sem nú eru uppi á vorum tímum. Og með því að hvorki munu verða neinar styrjaldir nje neinar trúarbragðadeilur í hinni nýju skipan þjóðanna, þá mun að sjálfsögðu sú nýlifandi þjóðin, sem kemst næst henni, fá bezt tækifæri að hafa undanferðina inn í hina nýju og betri öld. Í hinum mentaða heimi nú á dögum er einungis ein óháð þjóð, sem hefir alls engan herbúnað af neinu tagi, og jafnframt er hún í raun rjettri laus við trúarbragðadeilur, og þetta land er

yðar elskar land, Ísland. Ýmsir menn munu telja hinum og þessar ástæður til þess, að þessu er svo farið um Ísland, en hver sem ástæðan er, þá er þessi staðhæfing óhrakin og óhöggud staðreynd.

Næsta íhugunarefni er þetta: Skyldi Ísland grípa þetta dýrmæta tækifæri og undirbúa sig til að veita viðtöku þessum háleita heiðri? Mig gleður það einkar mikið, að spádómar biblíunnar boða, að Ísland *muni* undirbúa sig og reynast trútt köllun sinni. Pessir dásamlegu spádómar í guðs orði lýsa ein-kennilegum landsháttum og legu sjerstaks lands, sem, gagn-stætt öllum hinum löndunum, myndi ekki hafa neitt herlið og myndi ekki verða bendlað við ófriðinn, en í þess stað myndi það verða fyrirmund í rjettlæti og syngja guði lof-gjörðar og þakklætissöngva. Lýsingin í spádómum þessum á bersýnilega við Ísland, því að það er ekkert annað land, sem ber saman við lýsinguna í öllum greinum. Spádóminn, sem jeg skírskota til, má finna í 24. kapítula í spádómsbók Jesaja. Hann lýsir glöggt hinni miklu loka-bytingu meðal þjóðanna, og sýnir, að það muni verða einn staður, er haldi áfram að lýsa sem vitaljós í svartnætti heimsófriðarins, og að þar megi hitta lýð, er dýrkar guð og syngur honum lof-gjörðarsálma, því að inn í miðjan þenna kapítula um hörm-ungarnar er skotið þessum orðum: „Peir munu hefja upp raust sína. Peir munu syngja um hátign drottins. Peir munu hrópa hátt frá hafinu. Vegsamið þjer þess vegna drottin meðal eldanna, já, nafn drottins, guðs Ísraels, á eyjum hafssins. Frá yzta jaðri jarðarinnar höfum vjer heyrt söngva, já dýrðarsöng hinum rjettláta til handa“. (Enska bíblíán, Jesaja 24, 14—16).

Þrjú sjerstök atriði eru tekin fram um þenna stað, þaðan sem söngvarnir og þakkargjörðin heyrist, þó að allur heimurinn sje í uppnámi annarstaðar: Fyrst — staðurinn er eylendi, því að svo er tekið til orða, að lofsöngvarnir kveði við „frá hafinu“, frá „eyjum úthafsins“. Gamla testamentið var auðvitað ritað á hebresku, en hebreiska orðið „yom“ hefir tvær mérkingar: „haf“ og „vestur“. Par sem ekki eru til neinar markverðar eyjar nema í hafinu, þá er rjetta þýðingin bersýnilega „eyjar vestursins“. Einu

markverðu eyjarnar í vesturátt eru brezku eyjarnar og Ísland, en eftirfarandi hugleiðingar sýna, að það er sjerstaklega Ísland, sem átt er við á fyrri staðnum, og það munu verða íbúar þeirrar eyjar, sem að lokum hvetja íbúa hinna eyjanna til að taka undir sönginn. Takið einnig eftir því, að Íslendingar eru lengst vesturfrá af þeim þjóðum, sem á eyjum búa.

Í öðru lagi: spámaðurinn segir um þessa eyjabúa, að þeir búi á meðal elda. Einu eldar náttúrunnar, sem vjer þekkjum í heimi vorum, eru í eldfjöllum, og Ísland eitt, og ekki fleiri, af þessum eyjum, er með gjósandi eldfjöllum. Og ennfremur: — sje miðað við stærð, eru að tiltölu fleiri eldfjöll á Íslandi heldur en á nokkru öðru landi í heiminum. Hinn ægilegi gos-uppburður af hvíglóandi hraunleðju úr gígum á Íslandi á hvergi sinn líka í heimi nú á dögum. Alt landið, Ísland, er myndað af eldi. Pað á tilorðningu sína algerlega að þakka eldsumbrotum, og hinir mörgu goshverir og sjóðandi uppsprettur, er finna má hvarvetna um eyna, eru í sambandi við jarðelda undir niðri. Norðurálfubúar kannast við Ísland sem „eldlandið“. Pað er orð og að sönnu, að Íslendingar hafi búið á meðal elda. Hebreiska orðið „urim“, sem þýtt er „eldur“, í grein þeirri úr ensku bíblíunni, sem áður er tilfærð, þýðir einnig „ljós“. Einu stóru náttúruljósin í jarðheimi eru heimskautljósin, norðurljós og suðurljós (Aurora Borealis og Aurora Australis). Og Íslendingar eru eina eyjabjóðin, sem býr nægilega nálægt öðruhvoru heimskautinu til þess að geta sjeð þessi ljós í fullum ljóma hvaðanæva af landinu.

Og í þriðja lagi: — spáðómurinn kveður svo að orði um legu þessa eylands, að það sé á „yzta jaðri jarðarinnar“, eða að það sje, eins og fornmann sögðu, „Ultima Thule“. Orðatiltækið var um eitt skeið viðhaft alment um nyrztu norðurvegu, en síðar var það fest við Ísland. Hið mikla rit Sir Richard Burton's, sem nefnt er *Ultima Thule*, er lýsing á Íslandi, og sá höfundur kallar það „Kanaan Norðurheims“. Ísland er vissulega „yzti jaðar jarðar“, því að hinumegin við það er ekkert nema ísi-þakið heimskautshaf, Norður-íshafið.

Hvílikur heiður íslenzku þjóðinni veitist! Yðar starf, einkum í nálægri framtíð, er hið sama og ættkvíslar Benjamíns fyr á tímum: að vera fyrirrennari og ljósberi. Ritningin beinlínis talar um Ísland sem Benjamín. Eins og jeg rjett núna gat um, þá segir Jesaja, að á hinu órólega breytingaskeiði frá þessum tíma til hins næsta, muni þjóð sú, er Ísland byggir, verða fyrst til að sinna rjettlætiskröfum hinnar tilkomandi aldar, og að hún muni syngja guði lofsöngva og dýrð hinum rjettláta.

En 68. Davíðssálmur segir, að þegar þjóðirnar snúa sér til guðs og lofsyngja honum, muni leiðtoginn verða Benjamín. Í 27. versinu segir: „Sjá litla Benjamín, sem er leiðtogi hinna“. Því er það, að Ísland er Benjamín spádómsins. Og víst er þetta vel viðeigandi, því að Ísland nútímans hefir svipaða afstöðu til kristnu þjóðanna eins og Benjamín hafði til hinna ættkvíslanna í Ísrael fyr á tímum:

- (1) Benjamín var minstur ættkvísla Ísraels.
Ísland er minst allra sjálfstæðra kristinna þjóða.
- (2) Ættfaðirinn Benjamín, sameiginlegt höfuð ættkvíslar Benjamíns, var yngstur hinna tólf sona Ísraels, sem allar ættkvílir Ísraels röktu kyn sitt til.
Ísland er það land, sem síðast var numið í Evrópu, og er í þeim skilningi þeirra yngst.
- (3) Merki Benjamíns-ættkvíslarinnar var úlfur. Það er athyglisvert, hve nafnið *ulfr* yfirgæfir á meðal landnema á Íslandi, t. d. Ingolfr, Brynjolfr, Pórolfr, Herjolfr. Jafnvel örnefni landsins eru tengd við úlfshæitið, t. d. Úlfarsfell, Úlfarsá, Úlfsdalur.
- (4) Í samræmi við merki sitt sundurreif Benjamínsættkvíslin sem úlfur í hinum fyrra hluta sögu sinnar.
Hinir herskáu forfeður Íslendinga sundurrifu líka sem úlfar á dögum landnámsmanna.
- (5) Síðar á tímum varð Benjamíns-ættkvíslin kristin og elskoði friðinn.
Nú á tímum eru Íslendingar orðnir sjerstaklega friðsöm og friðelskandi þjóð, og landið er hið eina þar sem hervald er ekki til.

- (6) Benjamínítum var við brugðið fyrir sjerstakt umburðarlyndi í trúarefnum. Hinn mikli prjedikari trúfrelsisins á fyrstu dögum kfistninnar, postulinn Páll, var Benjamíníti.
- Á Íslandi er fullkomið trúfrelsi.
- (7) Benjamín var nefndur ljós ættkvíslar Ísraels. Íslendingar eru nú á dögum hin sjerstaklega upplýsta þjóð kristninnar.

Auk alls þessa ber þjóðafræðin beinlínis þann vitnisburð, að allmikið af blóði Benjamíns-ættkvíslar renni í æðum Íslendinga, og af þessu stafar það án efa, hve margt er líkt með hinum fornu Benjamínítum og Íslendingum nú á dögum. Þar með er vitaskuld ekki verið að segja að Íslendingar sjeu Gyðingar. Því fer fjarri. Júða og Benjamín er algerlega sitt hvað.

Vitnisburður þjóðafræðinnar er staðfestur af tímaspádómum ritningaránnar, sem rætast áttu á vorum dögum og eru nú í veruleika að rætast á Íslandi nákvæmlega á tilsettum tíma sem ljóst vitni þess, að Ísland er guðs litli Benjamín nú á tímum. Við þetta tækifæri væri það of langt mál að fara nákvæmlega út í einstök atriði í sönnunum tímaspádómannna, enda hefi jeg þegar gert það í ýmsum ritum mínum. Núna verður að nægja að geta þess, að hinu mikla tímabili spádómannna, 2520 árum, sem átti að vera kúgunartími Benjamíns undir oki erlendra þjóða, er lokið á tímabilinu 1918 til 1941 e. Kr. Og í samræmi við spádómana losnaði Ísland undan erlendu oki einmitt á árinu 1918. Í annan áfangastað á Benjamín-Ísland að komast árið 1941, og í því sambandi er það athyglisvert, að dansk-íslenzku sambandslögin frá 1918 gera ráð fyrir því, að eftir 1940, þ. e. þann 1. janúar 1941, eða þar á eftir, megi hvort landið krefjast þess, að upp sjeu teknir samningar um nýja endurskoðun á sambandinu milli Íslands og Danmerkur. Eftir 1941 er Íslandi ætlað að nálgast meira hina andlegu ákvörðun sína.

Guð veitti Benjamín þann mikla heiður að færa heiminum kristindóminn. Hinir tólf útvöldu lærisveinar

Krists (eftir að sæti Júdasar Ískaríots hafði verið skipað á ný) voru af ættkvísl Benjamíns, og Jesús sagði við þá: „Pjer eruð ljós heimsins“. Lærisveinar bessir, ásamt mörgum öðrum Galíeum (þ. e. Benjamínítum), voru brautryðjendur kristindómsins. Eins og Benjamín hins forna tíma var fyrirrennari og ljósberi nútímans, svo er og Benjamín bessa tíma, Ísland, fyrirrennari og ljósberi hins tilkomanda friðarríkis, hins dásamlega tíma, sem þállir helgir spámenn hafa boðað alt frá upphafi veraldar. Ísland, litli Benjamín þjóðanna, háleitur er heiður þíns hlutskiftis!

Áður en talað sje um praktiska hlið hinnar miklu Íslenzku endurvakningar og andlegu starfsemi, er það einn mikilsverður hlutur, sem jeg verð að minnast á. Vjer lifum á vísindaöld, sem viðurkennir það eitt satt að vera, er staðist getur gagnrýni vísindanna. Þess vegna er það, að þeir sem ritningunni trúa, verða nú svara spurningum, sem fyr á tímum komu engum til hugar. Enda þótt bíblían, rjett skilin, sje í samræmi við staðreyndir vísindanna, þá er hún þó fremur trúarleg en vísindaleg opinberun. En guð hefir lofað að gefa þeim, sem á hann trúa, alt það, sem þeim er nauðsynlegt hvenær sem þörfin krefur. Skaparinn, sem fyrirsá ástand þeirra tíma, er vjer lifum á, og að gagnvart kristnum mönnum myndi verða beitt vísindalegum spurningum, ljet það ekki bregðast, að láta oss í tje það sem þörfðin krafði, heldur sá um, að oss skyldi veitast vísindaleg opinberun, þar á meðal vísindaleg birting á sannindum bíblunnar. Þessi opinberun er varðveitt í pýramídanum mikla á Egyptalandi.

Fyrir því eru augljós rök, að pýramídinn mikli er ekki dauðra gröf. Vjer höfum óræka sönnun fyrir því, að konungur sá, Kufu (Cheops), er þá rjeð ríkjum á Egyptalandi er pýramídinn var bygður, var ekki heygður í honum, og alls enginn vottur af neinu dauðum tilheyrandi hefir fundist í minnismerki þessu. Egyptalandskonungar þeir, er uppi voru eftir að pýramídinn mikli var reistur, hrifust eðlilega af mikilfengleik bessa stórhýsis og lögðu svo fyrir, að grafhýsi sín skyldu bygð í sama stíl, og því er það, að

aðrir pýramídar á Egyptalandi eru ekki annað en stórfenglegir legstaðir konunganna. En pýramídinn mikli er sannleikurinn í mynd stórhýsis og í honum er sýnd kristin trú á ví sindalegum grundvelli. Það er ekki einungis að pýramídinn opinberi guðlega niðurröðun tímanna, heldur sýnir hann nákvæmlega hvenær, hvar og hversu hinir stærri viðburðir gerist. Tvö afburða-merkileg atriði í hinudásamlega áformi um endurlausn og blessun alls mannkynsins eru: (1) tilkoma Jesú Krists fyrir meira en nítján öldum austur í Palestínu, og (2) upphaf hinnar nýju aldar þegar kenningar krists verða látnar koma til framkvæmda í heiminum, þannig, að loks verði guðs vilji svo á jörðu sem á himni og Kristur ríki heimskautanna milli.

Enda þótt liðin sjeu meira en 4500 ár síðan pýramídinn var reistur, sýndi hann samt, að tilkoma Krists myndi verða í Palestínu, og sýndi líka nákvæmlega fyrirfram fæðingarár hans, skírnina, dauða hans, upprisu og himnaför. Og þessi sami pýramídi opinberar einnig, að Íslendingar muni verða sú þjóð, er þann heiður hlýtur, að leiða mannkynið inn í þá dýrðaröld, sem nú nálgast óðum, og að þessi mikla andlega upphefð og forganga þessarar þjóðar mun verða algerlega fullkomnuð um 1948, eða með öðrum orðum innan níu ára hjer frá.

Petta skýrir það, hversvegna guð hagaði því svo til, að setja íslenzku þjóðina þannig á hnettinum, að Ísland getur nú komist af án herbúnaðar, svo að þjóðin megi vísa veginn inn í þá öld, er hvorki skal á neinum stað vera vígþbúnaður nje styrjöld. Guð er nú að búa yður undir hið mikla starf framtíðarinnar. Næsta sporið í þeim undirbúnningi er skjót og heilbrigð andleg upplyfting þessarar þjóðar. Vegna bess, að þjer hafið engan herbúnað um að hugsa (eins og aðrar þjóðir hafa) og þjer hafið fullkomið trúfrelsi, er alt undirbúið til þess að endurvakningin megi hefjast. Samkvæmt guðlegu áformi er högum yðar nú þannig hagað, að yður er gefið tækifæri, sem ekki er veitt neinni annari þjóð í heimi.

Skyldi nú íslenzka þjóðin loka augunum fyrir slíkri opinberun guðlegrar gæzku henni til handa, að önnur eins

hefir sjaldan verið veitt neinni þeirri þjóð, er jörðina bygði? Jeg er sannfærður um að íslenzka þjóðin hefir langt of mikla ábyrgðartilfinningu til þess að láta það eiga sjer stað. Auk þess höfum vjer þá gleðilegu fullvissu spádómanna, að Ísland muni reynast viðburðunum vaxið og standa stöðugt í trúnni. Hinar heillaríku afleiðingar fyrir yðar ástykera land munu verða dásamlegar. Roosevelt forseti sagði nýlega: „Jeg efa að til sje nokkurt bað vandamál — í fjalagsmálum, stjórnmálum eða viðskiftamálum — að eigi greiðist úr því fyrir andlegrí vakningu“. Stórfeldir stjórnmálaörðugleikar munu hverfa af sjálfu sjer.

Til þess að hreyfiðu eins og þessari sje sigurinn víð, verður hún að byggjast á hugsjón, en líka að vera praktisk. Á hinni nýju öld verður mannkynið mannkynsfjölskyldan. Að reyna að breyta þannig öllu mannkyninu í einni svipan myndi vera fögur hugsjón, en ekki framkvæmanleg. Til þess að reynast framkvæmanleg verður þessi dásamlega ummyndun að hefjast í litlu þjóðfjelagi og breiðast út þaðan á skipulegan hátt. Þess vegna hefir guð gert þá ráðstöfun, að þessi hin mikla breyting hefjist á Íslandi. Íslenzki þjóð-flokkurinn á að verða íslenzka fjölskyldan.

Eigi skyldi heldur gleyma hinum máttuga krafti bænarinnar. Ritningin segir, að „kröftug bæn rjettláts manns megnar mikið“, og það myndi mikið þoka hinu góða verki endurvakningarinnar fram á leið, ef sjerhver kristinn maður á Íslandi vildi af alhug biðja á *hverjum degi* um andlega uphafningu þjóðar sinnar. Enda þótt jeg sje eigi fæddur Íslendingur, gleður það mig, að eiga þess kost, að leggjast á eitt með íslenzkum bræðrum mínum í bæninni til guðs um að hraða hinni miklu endurvakningu Íslands eftir hans heilaga vilja. Munið hina guðlegu áminningu: „Rjettlætið upphefur lýðinn“, og guð mun vissulega minnast fyrir heitis síns, þegar þjóðin snýr sjer af öllu hjarta til hans. Í þessu liggar áreiðanlega lausn þeirra efnahagslegu örðugleika, sem Ísland á nú við að stríða.

Hve það er undursamlegt að hugsa sjer að guð skuli hafa útvalið yðar ástykera land til þess að vera hans eigin elskaði litli Benjamín og boðberi til þjóðanna um hina dá-

samlegu nýju öld kærleikans. Vakna þú, Ísland, til þinnar stórfenglegu köllunar.

Að loknum lestri ræðunnar mælti sira Bjarni Jónsson vígslubiskup eftirfarandi orð frá eigin brjósti:

Er jeg nú hefi lokið lestri þessa erindis Mr. Rutherford, vil jeg tjá honum þakkir mínar. Hvernig sem dómar manna verða um skoðanir hans og þann boðskap, er hann flytur íslenzku þjóðinni, veit jeg, að jeg hefi samþykki fjöldamargra hlustenda, er jeg þakka Mr. Rutherford komu hans hingað.

Það er æskilegt og sjálfsagt, að þessum orðum hans sje athygli veitt: „Jeg er kominn til yðar elскаða lands af því að jeg ann íslenzku þjóðinni. Jeg er ekki kominn hingað til þess að leiða inn í landið neinn erlendan sjertrúarflokknje neinskonar erlendan fjalagsskap. Ást á Íslandi er hið kröftuga segulmagn, sem hefir dregið mig hingað“. Jeg minnist þeirra orða, sem geymast í einni heilagri frásögu: „Hann elskar þjóð voru“. Hið sama má um Mr. Rutherford segja. Hann elskar þjóð voru og hefir reynst Íslendingum hollur vinur. Það væri í gleðilegu samræmi við þá trú, sem hann hefir á Íslandi, að hin íslenzka þjóð brygðist ekki traustinu.

Jeg þakka Mr. Rutherford áhuga hans og drenglyndi, þakka honum þá velvild og þann vinarhug, sem hann ber til Íslendinga. Svarið við komu Mr. Rutherford og fjalaga hans og vinar, Mr. Frasers, er innilegt þakklæti, og þakklætinu fylgja hugheilar árnaðaróskir.

Mr. Adam Rutherford: Thank you very much for all your kind wishes as expressed by Sira Bjarni Jónsson. I wish YOU all that is best. God bless you all. Good-bye.

(Alúðarþakkar fyrir allar yðar árnaðaróskir, sem sira Bjarni Jónsson hefir mælt fram. Jeg óska YÐUR alls hins besta. Guð blessti yður öll. Lifið heil).